

стѣпили и мы въ избраніе Ексарха и въ рукоположеніе новъ Архіерей.

Така като мыслѣхмы и дѣйствувахмы, а уже не то-
кмо нашый уставъ бѣше подѣ печать, но и представите-
ли народны бѣхъ отъ всюду призвани за да го пригледатъ,
научихмы ся внезапно, какъ, Его Всесвятѣйшество Па-
тріархътъ, ведно съ своего святаго Синода испроводилъ
до самостоятелныты церкви окружны писма, касающія ся
паки до церковный нашъ въпросъ. Тія писма, изданы по-
слѣ и на печать, прочетше и мы недавно съ приличное вни-
маніе, памѣрихмы въ нихъ, вмѣстѣ Евангелскыя кротости,
велико противу насъ жестокословіе; вмѣстѣ духа миро-
любива, многа и горчива укоренія; вкратцѣ же, самото
наше и всего бѣлгарскаго народа осужденіе предѣ все-
ленскѣхъ церквѣхъ на коѣхъто, совѣмъ тѣмъ, просятъ ужъ
гласоподаніето и мѣнѣнето. Мы не знаемъ каквы ще бѣ-
ждѣтъ частно отвѣтити на всякъ еднѣхъ отъ самостоятелныты
православныты церкви. Обаче за своиѣ дѣлѣжности считамы,
да и мы благовременно кажемъ, що мыслимъ, вселенной
Православной церкви, отъ коѣхъ никой не *възможентъ насъ*
разлучити, ни скърбъ, ни тѣснота, . . . ни гоненіе, или бѣди, или
мечъ, . . . ни начала ниже силы, ни настоящая ни грядущая
(Римл: II: ле:-ли:)

Касающій ся до церковное нашего народа управленіе
въпросъ, продължившъ ся цѣли десять годинъ, занима тѣша-
ливо не токмо того народа, неправедно и недостойно стра-
ждуща въроисповѣдно, но и самото правителство, кое стоя
въ перѣшителность за дѣлго время. Ако въ Цариградскѣхъ
Патріаршіѣхъ преодолювахъ словомъ и дѣломъ духъ Е-
вангелскы любви и святоото съзнаніе на неплеменнѣхъ
воистинѣхъ правдѣ; ако, на мѣсто всякаквы укоренія, гоненія,
заточенія, които Патріархъ извърши съ своиы си, еще
отъ начала, за да би задушилъ гласа, който ся въздигна